

3

1638.

1. Decker, Fridericus : De legitima liberorum.
2. Rehan, Johannes : De necessaria defensione
3. Schill, Johannes Henricus : De juri caducitatis
praescriptione
4. Taber, Johannes Otto : Specimen vindictiarum Consti-
narum sive sententia Constitutionis Constina-
re de judiciis publicis etc. 178.

1639.

1. Berger, David : De usurpato palae seu bipedii quod
vocat jeure, sive de meliorationibus culorum.
cum simpliis.
2. Lindener, Johannes : De pactis dotalibus
3. Rehan, Johannes : Hypothecis et summaria
delimitio quaestioneis, quae uxor mercabitur
sive et proprie dicatur, 2 Imp. 1639 & 1717
4. Taber, Johannes Otto : De septenario testamta-
tionum numero.

1639

5. Tabor, Johannes Otto: De mora.

1640

1. Mechtoldus, Johannes: De nominatiōe

2. Bilstein, Justus: De ignorantia juris.

3. Boederus, Jo. Huricus: De factis litterariis nostris tum
prioribus. Accerit censura programmatibus Argentoratis
Zalensis (7. Dec. a. c. 1663 editi).

4. Eisenmenger, Joh. Hippolytus: De bonis paraphernaliibus

5. Eyselius, Laurentius: De arbitris

6. Greinerus, Johannes Philippus: De testamento imperfecto
inter Liberos

7. Tabor, Johannes Otto: De suffragatorum opera, et remunera-
tione vulgo dict. Affectiongeldt.

8. Tabor, Joh. Otto: Feudalium consuetudinum Europae.

9. Tabor, Joh. Otto: De iurjurando. Disp. I.

10. Tabor, Joh. Otto: Analysis l. un. C. ubi de possessione
agi oporteat.

1641.

1. Beckius Laurentius: Disputatio juris ad C. 12 C. ad l. Cornel. de fals.
2. Bicerius, Gregorius: Commentationis ad locum juris in l. promissi 3 § ex contrario 5 ff. de acqui. vel amitt. possess. part. II. membrum I.
3. Proeschen, Johannes: De constituto.
4. Gants, Paulus: De pactis adjectis.
5. Heus, Emericus: De testamentis implicitis.
6. Lathringhausen, Philippus Erhardus: De jure vestigalium.
7. Otto, Fredericus: De remissione in possessio. rem ex testamento secundum pact. C. de evict. D. Hadrotoll.
8. Rebhan, Johannes: De protestationibus.
9. Wild, Johannes Breunhardus: De interventione.

1642.

1. Agricola, Johannes Jacobus: Discursus ... ca. 116.
lib. 4. Inst. Imp. Justiniani de actionibus

1642.

2. Biceius, Gregorius : Commentationis et lucum
juris famosissimum . . . in l. possideri 3 §
in contrario 5 ff. de acquir. vel amittend. prores.
partis II membrum 2.
3. Gulcken, Johannes Georgius : De reconventione
4. Rorobacher, Henricus : De eo, quod interest
5. Schoener, Justus Fridericus : De unione prolium
6. Schwarzhert, Georgius : De jure accrescendi
7. Hueter, Johannes : De constitutione et acquisitione
fundi et inde competentis jure
8. Taber, Joh. Otto : Benedictorum sive quaestionum
publice tractatum sylloge I
9. Taber, Johannes Otto : Selectarum juris quaestionum
ad faciliorem paratitlorum Wernubecio intellectum
directarum disputatio XII. ad lib. 3. tit. 3. n. 4. De per
sonis, quae procuratores constituere possunt.

1642.

10. Tabor, Johannes Otto: Selectarum juris quaestionum
ad faciliorem paratitorum Wesembecii intellectum
directarum disputatio XI et lib 3. tit. 3 §§ prioris.

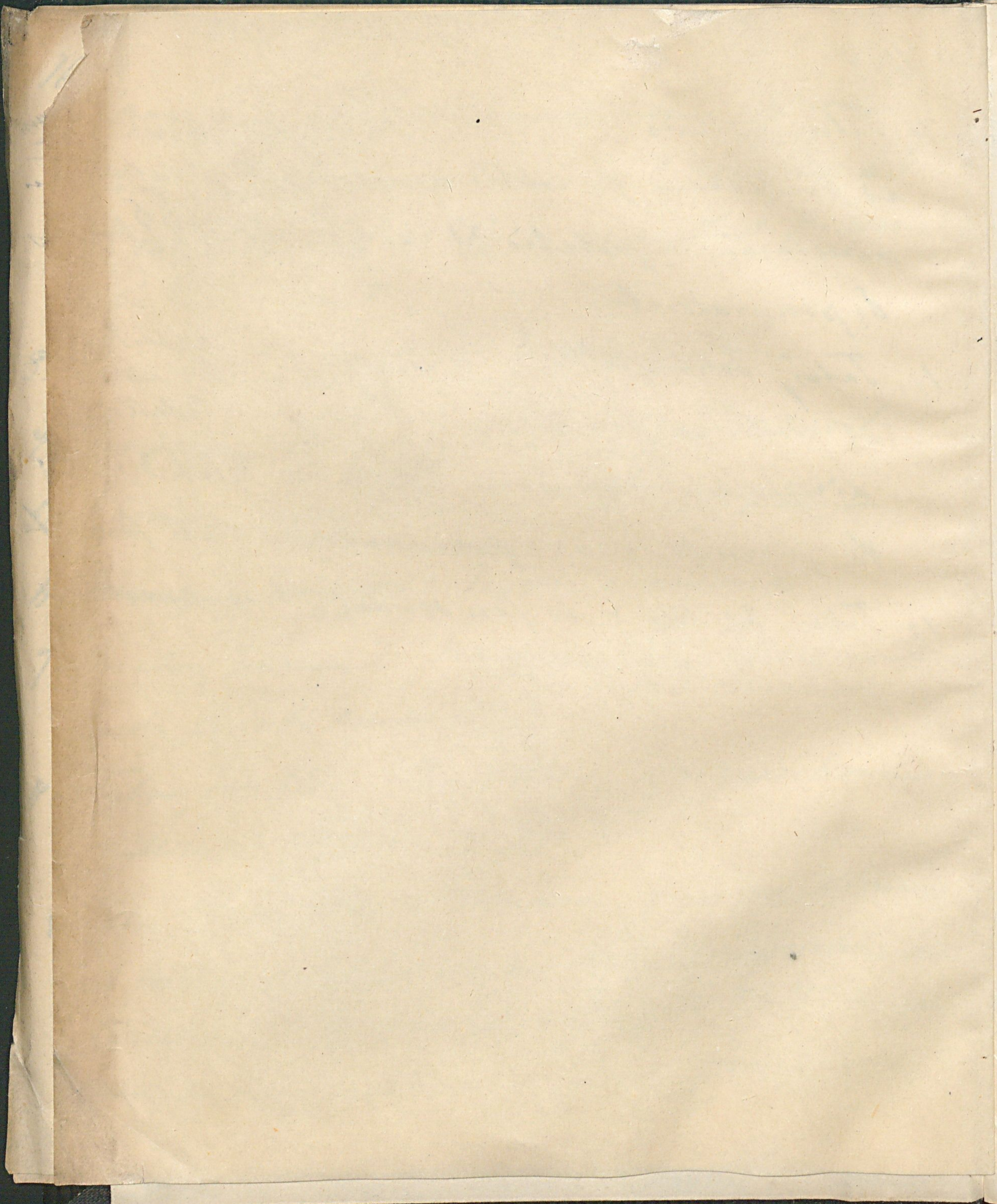
De procuratoribus.

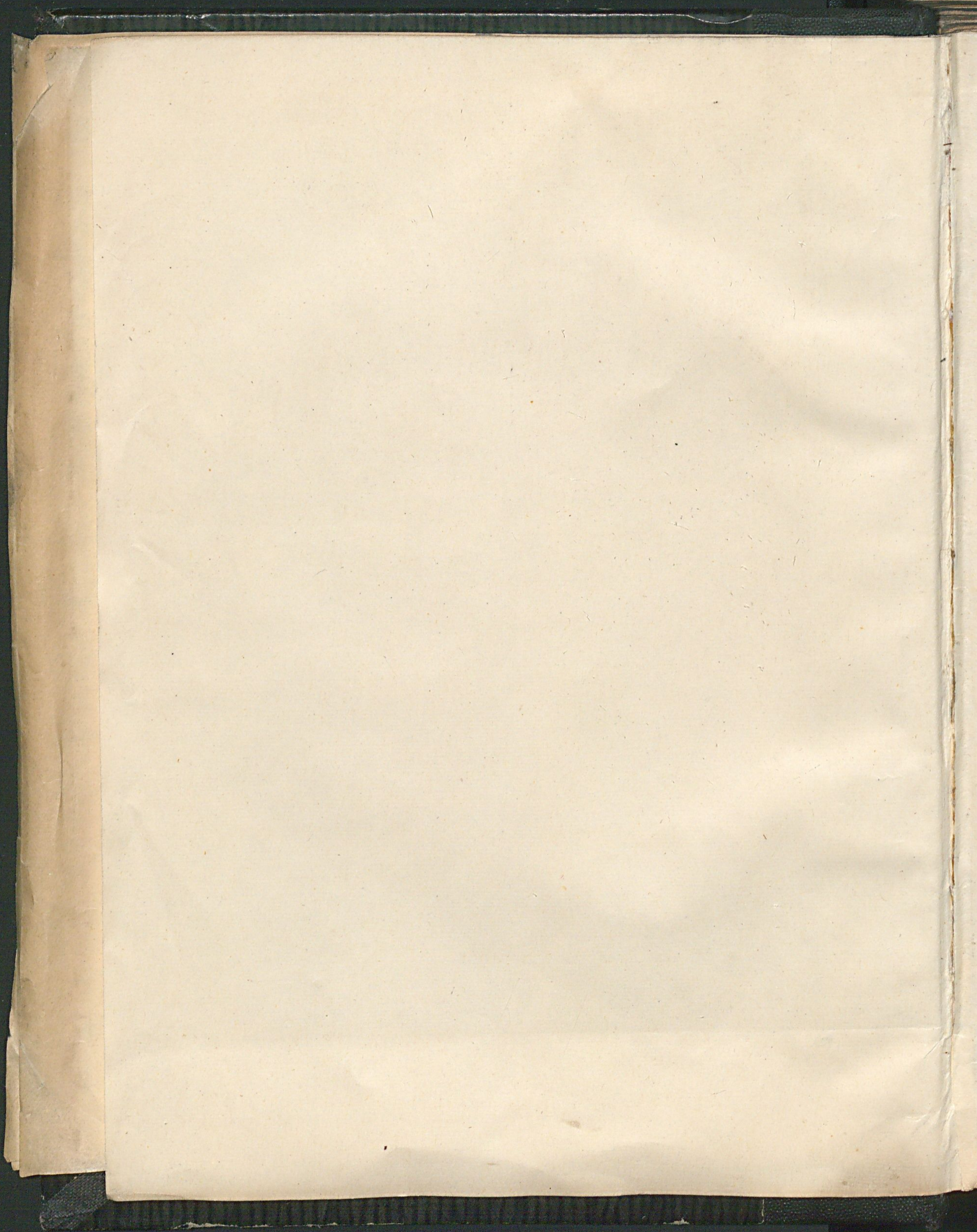
11. Tabor, Johannes Otto: Selectarum juris quaestionum
ad faciliorem paratitorum Wesembecii intellectum
directarum disputatio XIII et lib. 3 tit. 3. n. 4.

de personis, quae procuratores dari possunt.

12. Tabor, Joh. Otto: De jure societae occasione l. si
pascenda § C. de pactis.

Quod in hunc modum dicitur
DIGNISSIMO PATRI ARCHIEPISCO PALATINO
FRIDERICUS
DEO OPTIMO MAXIMO
DECRETUM AUTHORITY
Nobilissimi & Amplissimi Iurisconsulti
& ceteri Ordinarii in celeberrima An-
gustoratiensi Universitate
Pro summo et maximo iure tam quoad hono-
rabilem, scholarum & communium
DOCTORALIBUS
FRIDERICUS
Bishopno-Palatino
ad hunc in modum dicitur
et cetera

Omnigenæ felicitatis fatoris & datoris

DEI OPT. MAX. auxilio gratioso submissè
& devotè invocato,

Nobilissimi & Amplissimi

JURECONSULTORUM

Ordinis in celeberrimâ Inclytæ Reipubl.
Argentinensis Universitate

DECRETO ET AUTORITATE,

Has assertiones INAUGURALES

DE

JURIS

LAUDEMIALIS

PRÆSCRIPTIONE.

IMMUNITATUM AC

PRIVILEGIORUM IN UTROQUE JURE

Doctoralium obtinendorum

CAUSA

*Discussioni & censura publica submitte,
& propugnaturus est*

JOHANNES HEINRICUS Schill/

Durlaco-Marchicus.

Die i. Mensis Obris.

ARGENTORATI

Typis JOHANNIS REPPII.

ANNO M. DC. XXXVIII.

ZfB.

1638, 3.

Nobilissimis, Magnificis, Amplissi-
mis, Consultissimis, Excellen-
tissimis, Clarissimis
VIRIS,

DN. ERNESTO FRIDERICO MOLLINGERO,
J. U. D. Com. Palat. Cæs. inclytæ Reip. Argentinensis Consi-
liario & Advocato gravissimo, Patrono suo magno.

DN. JOHANNI OTTONI TABOR, J. U. D. & in
alma Argentinensium Universitate Cod. & Feud. Professori
celeberrimo, Præceptori, Promotori & Fautori suo summâ
θεραπειᾷ observando.

DN. JOHANNI GUILIELMO ABELIO, Sereniss.
Principis ac Domini, Domini Frid. March. Bad. & Hach-
berg. &c. Consiliario, & ærarii præfecto meritissimo, Susce-
ptori suo patris adinstar æternum honorando.

V T E T

Prudentissimo, variarumq; rerum usu spe-
ctatissimo viro,

DN. STEPHANO Dürz / rei lignariæ Reipubl. Argent. Cu-
ratori vigilantissimo, Fautori & Hospiti de se optimè merito.

*Dominis Mæcenatibus, ἐπιτρόποις, Promotoribus
& Benefactoribus suis summo reverentiæ
cultu perpetim colendis*

*disputationem hanc inauguralem
In debita observantia ἑπισημίων,
Animi beneficia recolentis ἀποτίμητος,
Et ulteriorem sui commendationem*

•) *Eo, quo decet, affectu
D. D. D.*

Joh. Henricus Schill.

N Nomine Domini nostri Jesu Christi, qui & res penitus desperatas donare, & consummare virtutis suæ magnitudine potest. *Iustinian. in §. 2. de concept. ff. l. 1. §. 1. in fin. C. de V. I. E. ad omnia consilia, omnesque actus semper progredien- dum. l. 2. in pr. C. de off. pref. prator. Afr.*

THESIS I.

Quanquam regulariter omnis rei alienæ alienatio sit in jure nostro prohibita. *t. t. C. de reb. alien. non alienand. l. 30. in f. C. de pact. l. 20. ff. de A. R. D. casus tamen nonnulli reperiuntur, quibus etiam res alienas quadantenus alienando licet trāsferre. l. 2. C. de commun. rer. alienat. l. 2. & l. fin. C. de quadrienn. prescriptione & alibi.*

2. Ejus generis est etiam alienatio rerum Emphyteutica- rum, olim quidem & antiquitus indistinctè concessa, ut arguit *sextus in §. adeo autem. 3. v. ut ecce. Inst. de locat. conduct. l. 1. in pr. ff. si ager vectigal. C. l. A. th. 52. h. r. cum & legari. l. 71. §. ult. ff. de Legat. 1. l. 219. ff. de V. S. Amplissimus Dn. D. Locamerus Præceptor & Patronus meus perpetuo honoris & memoria cultu prosequendus in fasciscul. q. 252. Harprecht. ad §. 3. n. 237. & seqq. Inst. de Locat. conduct. Borcholt. de feu- dis. cap. 3. num. 42. Inlius Clarus in §. Euphyteusis. q. 15. & donari. §. 3. Inst. de locat. & conduct. & ibidem Excellentissimus Dominus Doctor Lo- camerus in notis suis. l. 1. C. de fundo patrimon. Coras. ad l. 3. C. de iure Em- phyt. n. 3. & in dotem dari potuerint. Harpr. d. l. num. 360. & ab eodem laudati Autores. sed hæc libera alienandi potestas Emphyteutæ in venditione tantum Justiniani constitutione nova adempta est, in ceteris negotiis non item: quapropter ceteræ alienationes ipsi relictæ sunt liberæ. Quicquid enim nova lege specialiter non vi- detur expressum, id veterum legum constitutionumque regulis relictum intelligi debet. *l. precipimus 32. in fin. C. de Appellat. Bocerus blas. 2. disp. 14. th. 67. ita tamen, ut nulla alienatio jure concessa sit & valeat, nisi à novo Emphyteuta domino præmium & honorarium aliquod ultra pretium sit solutum. C. l. A. si ager vectigal. th. 59.**

3. Præmium vel pretium illud supernumerarium à Justinia-

no sacratissimo nostro Imperatore ex pretii quantitate dicitur
QUINQUAGESIMA; à Feudalis verò juris compilatoribus vocatur
LAUDEMIIUM, quod vocabulum apud juris interpretes est usitatif-
mum & frequentissimum.

4. Ne autem dum hac vice loco disputationis inauguralis
pro more habendæ nonnihil de Juris Laudemialis præscriptione
sum propositurus, rem illotis, quod aiunt, manibus aggrediar, pri-
mo de Laudemii vocabulo nonnulla præmittenda mihi sunt: cum
turpe sit prius determinare velle, quam terminos intelligere. *arg.*
l. 27. ff. qui testamēt. fac poss. & quæ in verbis residet obscuritas, mul-
tum id quod tractatur involvat, & tanquam expansa quædam nu-
bres omnem intelligendi vim animo auferat, Imp. Leo Nov. 42. De-
nique quia cum aliàs verba nihil aliud sint, quam rerum notæ at-
que signa; necesse sit, quemadmodum ignoratis signis, ignorantur
signata; ita ignoratis verbis, res quoque ipsas ignorari.

5. Laudemium, (aliis Laudimium, aliis Laudemia in fœ-
minino genere, *Wesemb. consil. 16. part. 1.*) cum *Frantzio* (cui quod
universam Laudemiorum materiam antehac confusam, & nullibi ordina-
re tractatam singulari industria & eruditione in certum corpus redege-
rit, omnes qui circa materiam hanc occupati sunt, plurimum se debere fa-
teri coguntur) habeo pro barbaro, & Latinis scriptoribus incogni-
to vocabulo v. Amed. à Ponte Lombriuscus quest. laud. 2. à laudâdo di-
ctum videtur: sive idè quod dominus directus alienationem in-
ter veterem & novum Emphyteutam laudet sive approbet: sive
idè, quod novus Emphyteuta Laudemium in laudationem & re-
cognitionem domini solvat. Laudare enim etsi pluribus gaudeat
*significationibus, ut idem sit, quod verbis efferre. *Verg. libr. 2. Georg.**
*laudato ingentia rura nominare. Idem eod. aut illaudati nescit *Busiri-**
*dis aras, id est, nec nominandi. l. 6. §. 5 ff. de act. Empt. *Plaut. in capt. act. 2.**
sc. 3. plerunque tamen significat approbare verbo vel scripto, vel
*re ipsa. Hinc *Cic. in orat. pro Sextio, Pompejus approbavit & laudavit**
*sententiam *Cotta. Amed. à ponte d. l. Laudativum dici mavult *Alciat.***
*1. parerg. quod latinus sit, ut in simili, à donando donativum. *Gi-**
phan in tractat. de iure Feudal. cap. 2. num. ult. latinè arbitrium dici
*posse putat, motus oratione *Ciceronis in Pison. cui & *Calvinus in Le-***
*xico de verbis feudalib. assentit, voce *Lauda, abusus loc. *Iustin. li. 11. c. 12.***
n. 4. Alexander sua sibi dari rescripsit, iussitq; supplicem venire, & regni
arbitria victori permittere. Idem lib. 22. cap. 2. n. 5. Concinnius & ve-
rius

ius Introitus dici potest, ut est apud *Plin. l. 10. Ep. 113. certum aliquid omnes qui deinde βαλντὰι leguntur, debeant pro introitu dare l. penult. §. alumno ff. de legat. 3. Sueton. in Claud.* Vocatur & relevium, quod præstando relevet eum, cui præstetur & solvatur indigenti, sed hæc vox ferè in feudalibus usurpatur. *Rosenthal. de feud. c. 6. concl. 66. n. 1.* Laudemium Suevi vocant. (*dicente ira Besoldo in Thesuro practico lit. h.*) Handlohn/Weglösin/alii Lehenwahr/Ehngelt/Erbschas / item Anleuth/Ergerung/Ehrschas / Wehn. in pract. observ. *lit. H. Imperator Leo in Novell. 13. εις δελτιον* appellat. *Franciscus Solson. in Lucern. Laudem.* & alii plura barbara recensent synonyma, utpote foriscapium, adduamenta, adhoa, capsolda, Anata, servitium bursale, Acapita, vassatium, penna aurea. Galli nuncupant *ventes, accordements, la bien venue, l'entrée.*

6. Cum autem in quovis genere disciplinæ *προπαιδευμα* ac præliminare inevitabile sit definitio, *Coler. in praf. process. execut. &* illa scalam ad scientiam apparet, & fundamentum sit sequentium, eaque neglecta pronus admodum & præceptis in tractatione ipsarum rerum esse solet lapsus, definitio quoque Laudemium cum *C. I. A. d. th. 59.* quod sit quinquagesima pars pretii vel æstimationis loci, qui ad aliam personam transfertur. *l. 3. C. de iure Emphyt.*

7. Quinquagesimam partem ipse gloriosissimus Imperator noster definivit den fünffzigsten theil des Rauffschillings / ut pro 100 florenis, solvantur 2/von 50 fl einen/vnd von 100 zween gulden / ut dominorum avaritia, quam malorum matrem Imper. in *Nov. 8.* appellat, compesceretur, neve quid immoderatus exigeretur. Id quod ansam dedit *Fulgosio Const. 6. circa med.* ut statuerit, quantitatem illam consuetudine tolli vel mutari non posse. Plus autem valde & minus quandoque de more regionis aut pacto exigi, multis exemplis docet *Arred. a ponte q. 4.* Jure Norico est quintadecima pars pretii: ita enim in *reform. Noric. l. 13 §. vnd so der eigen Herr tit. 23.* doch daß der Käuffer den fünffzehenden Pfennig/Pfunde/ oder Gulden nach anzahl der Rauffsumma zu handlohn endericht vnd bezahl. In Franconia, Saxonia, Thuringia est vigesima pars, ut scilicet quinque solvantur de centum, principibus nimirum. Nobilibus enim Franconia ferè 10. debentur de 100. dann sie ex inveterato usu, (*Wehner. in pract. observat. voce handlohn*) von 100. gulden Rauffgeldt 10. gulden handlohn nemmen.

In quibusdam locis plures quam 10 vel 20 solvuntur solidi, & à miseris hominibus eorumque viribus & medullis miserè extorquentur, & vix precarius illis dimittitur spiritus. *Bald. in l. hoc jure. ff. de l. & l. gl. in l. si ager. §. 1. de V. O.*

8. Hisce itaque tanquam metatoribus præmissis, non errare me puto, si in vestibulo cum Julio Claro *in sentent. lib. 4. q. 23.* & hæc quæram j. quis teneatur solvere Laudemium, Emphyteota an acquirens, emptor an venditor? Cum *Amad. à ponte. q. 9.* huic oneri allego novum Emphyteotam vel Emptorem. *Wesembec. consil. 10. n. 2. Molina. in consuet. Paris §. 23. n. 8. Francisc. Solson. in Lucerna Laudem. prelud. 5. ubi ait, generaliter omnes scribentes hoc tenere, & multis autoritatibus hanc sententiam confirmat Bursat. consil. 55. n. 16. Hartm. Pist. lib. 1. q. ult.* Nisi aliter per statutum disponatur. *Amad. à ponte d. l. unde Bald. in l. si pradium. in 2. column. C. de Edil. Edict.* dicit, quod quando statutum non faciat mentionem, quis debeat solvere gabellam, intelligatur, quod solvat acquirens & non vendens, *l. debet. ff. de Edil. Edict.* De consuetudine autem inter partes ferè solet hac de re conveniri, vnd wird darauff getaufft / vnd vass bedinaet / wer das Lehengelt tragen vnd erlegen soll. Alicubi enim dimidia pars solvitur ab Emptore & altera dimidia à venditore. *Wehner. in pract. observat. voce Handlohn.*

9. Dixi quis teneatur solvere Laudemium, non ἐπιὸς τῶν ἐλαίων vagari videbor, si 2. quærerem, Cui nam præstanda quinquagesima? Uno verbo, Domino directo, cui debetur pro labore investituræ & immissione Emptoris in possessione reali, rei venditæ. *Guid. Pap. decis. 101. n. 3. Surd. decis. 31. n. 8.* Item in tesseram agnitionis & consensus. *Henning. Gerd. consil. feud. 25. n. 8. & 9. & ob defensionem. l. f. l. ult. n. 32. C. de iure Emphyt. Wes. consil. 16. n. 8.* quippe idè Laudemium nuncupatum quod dominum directum laudet & approbet. *vide th. 5.* Non autem hoc intelligi debet, ac si omni novo Domino Laudemium præstandum esset, sed quando manus serviens mutatur, ut loquitur *Frantzkius c. 4. n. 22.* namq; Laudemium saltem ob novam investituram solvitur, ea verò quæ à novo Domino pristino possessori fit, non pro novâ reputatur: sed magis est renovatio prioris investituræ, quam Dominus etiam invitus concedere tenetur. Factum enim antecessoris præstare necesse habet. *c. 1. qui success. ten. & c. 1. de Invest. de re. alien. fact.* Adde quod mutatio, quæ fit ex parte domini sine facto possessoris contingat, ut proinde non satis æquum sit possessorem inde prægravari. Si enim

enim toties, quoties in persona Dominorum aliqua contingit mutatio novum Laudemium solvendum esset, nullus sanè esset hac in re modus neque finis: sed domini alienando bona pro libitu, novum emungere possent Laudemium, quotiescunque ipsis visum fuerit. *Hartm. Pist. q. ult. lib. 1. n. 16.* adde si exemplum desideras *Frankium c. 4. n. 22.*

10. Pone autem, quod Dominus directus decesserit, relicta heredi proprietate, alteri verò usufructu ipsius proprietatis, in quaestionem jam venit, si durante usufructu contingat rem Emphyteuticam alienari, cui debeat Laudemium, proprietario an Usufructuario? Cum Julio Claro *q. 23. in tract. Emphyt.* id tribuo Usufructuario. Reputatur enim Jus Laudemii recipiendi inter fructus Emphyteuseos, ideoq; regulariter Laudemia usufructuario persolvenda sunt. *Hartm. Pist. lib. 1. q. ult.*

11. De quibus autem rebus (libet 3 quærere) sit præstandum Laudemium? Juris est expressi de rebus Emphyteuticis. *l. 3. C. de Iure Emphyt.* An autem de bonis feudalibus ultra officia Equestria etiam Laudemium debeat à nonnullis in quaestionem deducitur? Negat simpliciter Anton. Gothofr. *disput. 8. Feud. th. 8. lit. C. ubi ait, Laudemii solutionem à jure nostro feudali exulantem & alienam esse probat. c. 1. de feud. dat. in vic. leg. commiss.* Negat & *Wehner. in pract. observat. voce Handlohn* ex jure scilicet feudali non deberi, nisi & aliter statuto vel consuetudine loci sit receptum, cui & calculus addo. Nam *Schneidevvein part. 5. feud. n. 61.* refert, de consuetudine introductum esse nonnullis in locis, das man von Ritterlehen Gütern Lehenwahr gibt zur widergab vnnnd widererständniß der Gaben vnd Wolthaten / so der Herr mit der Belehung dem Lehenman beweist. Adde *Guid. Pap. decis. 415. n. 3.* ubi ait, de generali consuetudine patriæ Delphinalis, Sabaudiensis & aliarum provinciarum circumvicinarum, accipi Laudemium instar rerum Emphyteutarum ob feuda concessa.

12. Consequens jam est, ut etiam præmittam (4) ex quibus contractibus Laudemium debeat? Cum Francisco Solson. *in Lucern. Laud. qu. 1. principali*, breviter me expediens, ut ad propositum ipsum deveniam, aio, deberi ex omni contractu alienationis, & ex omni actu, ex quo dominium transfertur de uno in alium, sive fiat per contractum Emptionis venditionis, vel per permutationem sive in solutum dationem. *l. fin. C. de Iure Emphyt. c. potuit. extr. de Locato.* quod ipsum ab æquitate abhorre non videtur. *Quem-*

Quemadmodum enim aliò migraturi, secundum statuta locorum-
que consuetudines tertiam vel quartam, aut decimam de bonis
suis loci prioris superiori præstant (vulgò vocant den Abzug / Ab-
schoss / Nachsteuer / Abfarth / Auslösung / Abschiedung / Austauff /
Gail. 2. Obs. 36. n. 10. Ita quoque novus Emphyteuta jure antidotali
pro beneficio accepto Dominum aliquo honorario recognoscere
debet, veluti in recompensationem ejusdamni, quod Dominus ex
immutatione personæ sentire posset. *Harrm. Pistor. d. q. 50. n. 2.*

13. An verò Liberi Emphyteutæ in Emphyteusi succeden-
tes parentibus teneantur solvere Laudemium magna DD. digla-
diatio est? Etsi prima fronte videri posset, teneri eos, cum per suc-
cessionem alteretur persona possessoris & divisio habeat vim alic-
nationis: in alienatione autem deberi Laudemium modo dixerim
zh. antecedenti, Mod. Pistor. q. 35. n. 2. Eius tamen negativam in cõfliktu
intrepidè sartam tectamque conservare studebo cum *Salicet. in d.*
l. ult. n. 13. Amad. à ponte. q. 10. Harrm. Pistor. d. q. ult. & aliis.

14. Sed jam omissis illis, quæ pro institutæ materiæ ne-
cessitate prælibasse sufficiat, & viam planam & apertam red-
didere, non de juris hujus Laudemialis præscriptione contra no-
vum Emphyteutam urgenda hoc loco sollicitus ero, cum animad-
verterim tractationem istam an sc. & intra quod tempus res Em-
phyteuticaria ob non solum Laudemium committatur, aut em-
ptor ea privetur, jam dudum decisam esse. *vide Ioann. Petr. Surd. decis.*
200. contra Corbulum de Jure Emphyt. c. 5.

15. Sed de præscriptione contra ipsum Dominum ventila-
ta, an scilicet contra illum jus Laudemiale vel necessitas solvendi
Laudemium possit præscribi & libertas fundo laudemiali ad-
quiri.

16. Hæc controversia ex nobilioribus & famosissimis in ju-
re nostrorum est, eaque non ultima, cujus etiam usus in foro est fre-
quentissimus, explicatio autem inter Doctores incertissima. Ra-
tiones speciosæ, & autoritates eximie sunt in utramque partem,
aded ut vix sciam ad utram in tanto dissertationum ancipitum flu-
ctu atque Oceano transire, aut in quem satis tutum portum me
conferre aulam: quocunque enim oculos & vela verto, est cælum
undique & undique pontus. Simpliciter hanc quæstionem affir-
mant *Amad. à ponte q. 47. per totum. Gerhard. Maynard. decis. 46. part.*
4. Paris de Puzeo in cap. 170. an in reventariis in pr. de quart. Episcop. debet
quod lapsus 30 vel 40 annorum plenissimam ponat securitatem
l. 3. C.

l. 3. C. de præscript. 20 vel 40 annor. l. 4. C. eod. aded ut contra eam amplius nulla detur restitutio. gloss. in l. ait Prætor §. promittitur, in verb. imputand. ff. de Minorib. Ioh. Petr. Surd. decis. 4. n. 4. Socin. in consil. 194. §. 6. vol. 2.

17. Præscriptionem autem hanc ita volunt contingere si scilicet Dominus novum Emphyteutam investierit absque ulla Laudemii reservatione, & postea per continuos 20 annos ab eodem canonem receperit, nec unquam debiti Laudemialis mentionem fecerit. Iohan. Baptist. Costa de retr. cap. 8. cap. 11. num. 11. & num. 13.

18. Eamque sententiam contra Ecclesiam quoque obtinuisse testatur. Papon. lib. 12. t. 3. A. Faber in C. suo de Iure Emphyt. desin 53. Guid. Pap. decis. 161. n. 2.

19. Idque multò magis obtinere volunt in præscriptione immemoriali, quæ propter vetustatem vim legis. l. 1. & fin. ff. de aq. pluvi. arcend. & constituti obtinet. l. hoc jure. §. ductus aquæ. ff. de aq. quotid. & estiv. veritatisque vice fungitur, ut docet. Bald. in l. 1. in 3. not. C. de servit. & aq. Innocent. in cap. 2. de restit. in integr. Felin. in c. antecedentes column. 2. de præscript. & omnem defectum supplet, illudque quod aliàs irritum, nullum, & invalidum est, firmum & validum reddit. Bald. in l. 1. C. de stat. defunct. Barb. de præscript. part. 1. quest. 6. num. 8.

20. Tum enim si novos colonos Domini directi multoties sine requisitione alicujus laudemii annotaverint, ab iisque simplices census acceperint, de super apochas in optima forma reddendo; Dd. eos jus quæsitum amisisse dicunt.

21. Exactibus enim positivis induci consensum & renunciationem juris sui volunt. Ioann. Andr. in cap. qui tacet. de regul. jur. in 6. & DD. in l. Procurator. ff. ratam rem haberi. Bruno consil. 226. Felin. in c. cum Bertholdus coll. 4. v. 30. adverte. de sentent. & rejudic. Tyrtaquell. de legit. connub. gl. 7. v. Expens. num. 22. & c. Et quia is qui tempus labi finit dicitur renunciare concessionibus & privilegiis intra tempus impertitis. Bald. in l. 1. C. de integr. restit. eaque vis est temporis limitati, ut postea inducat contrariam dispositionem. l. fratres ff. de pænis.

22. Idque non tantum quoad præcedentia præmia seu Laudemia, auff die verfall ne Erschas extendunt: sed etiam ad futura porrigunt, seu ad amissionem & extinctionem juris in universum,

B

sum,

sum, per regulam sive Brocardicon vulgatum: ne negligentia præcedentium excludit petitionem sequentium, quod Bartolus cum allegatis inculcat in *l. de pupillo. §. si in pluribus locis. 16. de Nov. oper. nunciat. n. 2. v. si negligentia, facit quadantenus Tuscus conclus. 11. n. 34. in f.*

23. Idque multò magis si intervenerit actuum seu venditionum frequentia & pluralitas (wann ein Ehrscharig gut allbereit in die 5. oder 6 hand aerathen) ultra justam temporis intercapedinem intra quam facta aliquoties rei alienatione Domino nihil solutum sit: Panormit. in o. ad audientiam de præscript. n. 17. quem allegat nec reprobat Frantzkius dicto tractatu de Laud. c. ult. n. 17.

24. E diverso plurimi sunt, qui negant Laudemii jus seu requisitionem. deß Ehrscharig forderuna unquam posse præscribi.

25. Rationem primam & potissimam hanc adducunt, quod res sit meræ facultatis, quæ quolibet eunq; casu exigì possit vel non possit. *l. 2. ff. de via publ. Francisc. Balb. tract. de præscript. p. 4. p. 5. pr. q. 1. incipit, capio quartam partem. n. 1. & seq. Wesemb. in π. de Usurpat. n. 10. Item consil. 2. n. 47. Gail. 2. obs. 18. quia liberi arbitrii seu voluntatis, cui non præscribatur; & quia ex actibus merè voluntatis possessio vel quasi acquiri non possit. l. Proculus. ff. de damno infecto. l. 1. §. deniq; l. si in meo. ff. de aqua plu. arcend.*

26. Alteram summo nisi eruere conantur ex *l. 2. C. de præscript. 30 vel 40. annorum.*

27. Tertiam hanc ingerunt, quia definiti juris sit, ut quandoq; Emphyteuta eò deveniat, ut domino directo dominium suum in controversiam vocare velit, illius juris omnimodo jacturam faciat. *Iur. Clar. in §. Emphyt. q. 25. Amad. à ponte q. 50. Corbul. de Iure Emphyt. c. 1. n. 2. cum imò prima causa sit, ob quam Emphyteuta jus suum amittat, mendacium & inficiatio: quæ variè puniri solet. l. ult. ff. de rei vindicat. l. inde Neratius §. hac actio. ff. ad L. Aquil. quin. & furi comparatur inficiator. l. 52. ff. de furr.*

28. Distinguunt alii initio an casus solutionis emerferit, nec ne? Ut hoc casu licet res per centum annos possessa esset, & casus solutionis nullus evenisset, puta, si alienatio in extraneum nulla facta sit, præscriptio libertatis solvendi Laudemium non sit introducta, c. sancimus, de feud. sine culpa non amittit. *Amad. à ponte quest. Laud. 47. Felin. in cap. cum accessisset. column. 10. num 21. vers. hanc regul. de aonstit. & ibi Decius. Balb. de præscript. in quart. part. 5. part. q. 1.*

Illo

Illo casu subdistingunt de solutione Laudemii in præteritum & futurum. Ut si aliquando casus evenisset, præscriptio procedat quantum ad laudemia præterita, seu quorum exactio ante 30 annos fuit: eaque post hunc terminum exigere non possint: Bene autem futura. *Amed. d. l. Balb. de præscript. d. loc.*

29. Mihi verò placet distinctio inter Laudemium materialiter sumptum, hoc est, inter utilitatem seu pretium ipsum quod singulis venditionum actibus exigere poterat, & Laudemium formaliter acceptum, pro ipso jure quinquagesimam ipsam exigendi. ut Laudemia quidem ipsa, id est, pecunia singulis vicibus præstanda 30. annis præscribatur; & ita commodum præteritum amittatur: non autem Jus Laudemiale, hoc est, facultas imposturæ, ubi casus venditionis emerferit, Laudemium exposcendi.

30. Idque idè quia jus istud meræ facultatis est, ergò præscribi nequit, quod satis th. 25. est deductum, adde C. l. A. lib. 18. r. 1. *th. 54. Gail. 2. obs. 18.*

31. Maximè ab ipso possessore contra Dominum. *d. l. 2. C. de præscript. 30 vel 40 annor.*

32. Et quia non plus præscribi potest, quam quasi possessum fuerit. *l. 1. §. si quis interd. ff. de itin. actuque privat. l. deniq. & l. seq. Ex quib. maior.*

33. Denique cum præscriptionis jura sint odiosa non sunt temerè extendenda. *c. ne aliqui de privileg. in 6. c. odia. de reg. jur. in 6. l. cum quidam. ff. de Liber. & posth. Paris. consil. 114. num. 24. lib. 1. Decian. resp. 22. n. 26. vol. 1. & inde strictissimi juris esse dicitur præscriptio. Cravett. consil. 972. Sixtin. de regal. lib. 1. c. 5. n. 173.*

34. Secus est de actuali perceptione sive exercitio huius juris & commodo, cujus sanè negligentia seu neglectus præscriptione 30 annorum ut alia jura, amittitur. Nec evertit hanc distinctionem axioma illud, quod dissentientibus pragmaticis crebro in ore est atque calamo: negligentiam scilicet præcedentium excludere petitionem sequentium: Nam procedit hæc regula, quando præcedens illud se habet tanquam causa ad sequentia: non quando causam aliam & diversam habet, ut ipse Br. & ejusdem apostillator Alexand. ibidem annotavit.

35. Unde ea venditio, quæ intra 30 annos celebrata est (licet eam alia præcesserint) exclusa non est, sed de ea Laudemium etiam 29 anno exigere potest.

Q.

36. Quibus ita deductis libet affinem annectere disquisitionem, num ergò pretium venditionis, de quo Laudemium præstandum est, accipiendum sit deductis meliorationibus, an vero pretii integri & universi, Laudemium debeat?

37. Nonnullis iniquum videtur domum Emphyteuticam seu Laudemiale eamque fortè ruinofam & antiquam, initio 200 puta florenis venditam, postea restauratam, & plurima sui parte melioratam, ita ut, 500 florenis venierit, oneri quinquagesimæ totam subiici.

38. Cum hoc pacto novus colonus non de re dominorum directorum: sed de sua propria pecunia, quam in ædes Laudemiales impendit, Laudemium solvere cogeretur.

39. Sed hæc tanti momenti, tantique ponderis non sunt, ut me ab ista radicata sententia abstrahant, nempe quod omnino universum pretium debeat.

40. Meliorationes enim accedunt fundo, ut accessiones suo principali. *l. 2. C. de rei vend.* Accessoria quippe ad naturam & qualitatem suorum principalium trahuntur, & ea in qualitate sequuntur, & ab illis non separantur. *l. si duo & ibi Bart. in 1. not. ab. C. per quas person. nob. acq.* Et quicquid in alterius rei cadit augmentum, sortitur illius naturam. *Surd. decis. 78.* Cum præterea contractus Emphyteuticus eâ fiat maximè ratione, ut res melior efficiatur, quod colligitur ex ipsius verbi Etymologia. *l. fin. C. de iure Emphyt. & ibi Gloss.* Emphyteusis enim dicitur, quod Latinis est implantatio seu insitio, & per metaphoram melioratio, quod sub meliorationis lege constitui solet. *Wesembec. in π. si ager vectig.* Ideoque si prædium Emphyteuticum non melius & cultius; sed deterius redditur, de eo Emphyteuta eiici potest, cum contra legem contractus agat. *Nov. 120. c. 8. & auth. qui rem huiusmodi. C. de SS. Eccles. Iul. Clar. l. 4. sent. §. Emphyteusis q. 26.*

41. Et sibi imputare debet colonus, quod sciens fundum aliorum esse, tot impensas fecerit; & hanc etiam ob causam tam exiguum & fructibus non correspondentem canonem accipit dominus, quod sanè non fieret, si meliorationes in usum ipsius non vergerent.

42. Atque ita rectissimè in causa appellationis NN. decisum est, das weach dessen in actis verm. Ideren jüngsten verratss a dium Emphyteutarum & Laudemialium von dem bestimpten kauffg. le
der

der 400 gulden (vnaeache das ehrschässige hauß auß einem schlech-
ten nachgültigen hütlein/welches kaum 3 oder 400 gulden werth
gewesen/auffs new erbawt / vnd vmb so viel verbessert worden) der
fünffzigste pfenning des Rauffschillinges/das ist von jeden 50 einen
gulden / vnd also in summa 48 gulden Appellanten an statt des ver-
fallenen Ehrschäss bezahlen.

42. Forfan non in iudicandum erit, si & alteram his affinem
adiocero. An scilicet Domini directi cogi possint, ut jus ejusmodi
vendant, stante imprimis statuto, daß man ewig zinsen/als an wel-
chem die Buraerschafft hoch belästiget würt/ablösen möge? Ut est
constitutio municipalis in clytæ hujus Reipubl. Argentinensis tit.
von ordnung der ewig n zinsen anno 1523. promulgata, item statu-
tum Francofurtense part. 2. tit. 7. art. 12.

44. Apertissimi quidē juris est, quod nemo inuitus vendere co-
gatur l. 11. l. 13. l. 14. C. de cōtrab. Empt. l. 5. C. de O. & A. l. 16. C. de iure delib.
l. 70. de R. V. l. 9. ff. de act. rer. amot. l. 2. C. ut nem. liceat in Emp. spec. se excus.
C. I. A. de contrab. Empt. th. 32 Sed hæc regula numerosas patitur exce-
ptiones, ait Socin. reg. 530. ubi 58 recenset. Præsertim cum favor
publicus privatæ utilitati præferendus, text. elegans in c. Imperia-
lem pr. de prohib. feud. alienat per Loth. text. in l. si quis in grave §. utrum.
ff. ad SCrum Syll. & l. utilitas. C. de princip. l. unica §. fin. C. de cad. toll. Et
publicæ utilitatis gratia à regulis juris communis recedatur, multa-
que permittantur, quæ aliàs sunt interdicta & prohibita. l. 51. §.
ult ff. ad l. Aquil. c. Abbate §. fin. vers. præsertim de sentent. & re iud. in 6.
l. Barbarius. ff. de Off. Prætor. Unde Hippolyt. in pract. criminal. §. ag-
gredior n. 72. & Bald. in c. Ecclesia S. Mariæ. de constit. num. 8. dicunt,
favore reipubl. statutum Laicorum obligare Clericos, contra text.
in Auth. cassa. C. de SS. Eccles. vide C. I. A. d. l. Schneidevvein. de Empt. ven-
dit. n. 7. Mynfinger. 5. Obs. 77. Gail. 2. Obs. 56.

45. Sed quid ego ad hanc ancipitem, & Gordio nodo intri-
cantiorem quæstionem? Veniam merebor, nec plagium me com-
missurum sperabo, si iisdem verbis, quibus olim ad eandem re-
spondit Jurisconsultus quidam celeberrimus, Præceptor & Patro-
nus (heu quondam) meus optimus, desideratissimusque, hæc quæ-
stionem dimisero, cum neque meliores rationes, nec digniora ver-
ba invenerim, quod mea me fateri cogit tenuitas. Nemlich/das
ein vnterscheid gemacht soll werden vnter den ewigen Zinsen/das
etliche deroselben keine eigenschafft auff ihnen tragen / noch von

Location vnd Verlehnungen herrühren: sondern lediglich als onera vnd beschwerden auff ein frembdes Gut gelegt sein: dieselbe können nach aufweisung eines municipals abgelöst werden: Etliche aber tragen eygenschafft auff ihnen / sonderlich die von Erblehnungen / oder andern locationen herrühren / selbige können keines wegs nach aufweisung derselben wider des Zinsherren willen abgelöst werden. Et hac distinctione magni viri edubentius usus sum, quod eam suggerere videatur supra laudatæ inclytæ Reipub. Argentoratensis constitutio municipalis, ubi dicitur, doch sollen die anzene (alia Mss. habent ewige) Zins als Erb- vnd Mannlehen / auch Erblehnungen hierinn nicht begriffen: sondern als ein Göttlicher vnd rechtmässiger Zins zugelassen sein / cui consentit Constitutio Francofurtensis part. 2. tit. 7. art. 12. hisce verbis, doch so fern sie (die ewige Zins) die Lehen vnd Eygenschafft nicht auff ihnen tragen oder hetten.

46. Atque hæc de spinosissima hac materia delibasse sufficit, id unum efflagito, ut si minus accuratè hac de re dixisse videbor, illud ipsius materiæ gravitati imputetur, quæ plurimis abdita difficultatibus diversis quasi vultibus rationum unumquemque ad hanc vel illam sententiam facillè allicere poterat. Præterea cum hæc materia ut in foro gravissimis controversiis & dubitationibus frequentata, ita nullibi ordinatè tractata, loquor cum Frantzio in præfat. de Laud. & Iason. in l. fin. C. de Iure Emphyt. n. 30. nec ipse Frantzkius (pace autem tanti viri dixerim) in præscriptione Laudemiali multus fuerit. Et ex practica magis quam ex libris addisci debeat, Coler. in process. Execut. p. 1. c. 10. n. 195. Et immensum æquor sit, à nemine sulcatum, quin nec aditum Hartm. Pistor. quæst. ultim. Et quæstiones de Laudemiis sint quæstiones viro dignæ. Hieron. Cagnol. in repet. l. 2. C. de pact. inter Empt. & vend. apud æquos excusationem (uti spero) facile merebor. censors, si materiam hanc non pertractaverim; sed tractaverim. Idque ed magis quod ipse lubens agnoscam, alium invenire me posse plura & meliora, neminem omnia. Sed diu satis in materia gravi & odiosa, ut eam appellat Molinaeus in consult. Paris in §. 32. gloss. 2. num. 3. candidum Lectorem detinui. Habeat jucunditatis & refocillationis ergò hæc Episagmata & Episodia.

I. In confinio occisi cognitio an ei tribuenda in cuius territorio prostratus capite, vel in cuius pedibus incumbit? Subtilis & in-

& intricata est quaestio. Posteriores affirmare annitar contra Dd. dissentientes.

2. An poena Homicidii in multam pecuniariam converti possit? De hac quaestione mirifice equidem contendunt Dd. Negantibus tamen subscribendum iudico.

3. An qui ad patibulum & raptores ad rotam damnati, aut qui in partes dissecantur avibusque dilaniandi exponi solent, sepulturam jure priventur? Cum affirmantibus facio.

4. An relicta ad pias causas deficiente causa ob quam data sunt fiant caduca, ita ut revertantur ad heredes an ad alios usus pios transferri possint? Pro posteriore parte existimo.

5. An si artificio Juvenis locatus fuerit, ut in artificio instruat, cum pacto, ut per certos annos apud ipsum maneat, dati ex die Schriahre aufsteh n solle/isque auffugiat, teneatur à reditu ad integrum tempus de novo, an verò tantum ad tot dies, quot abfuit. Posterius juri consentaneum, nisi consuetudo reclamet.

6. An purgandi ratio quæ est in can. *sepe contingit. 2. quest. 5.* Ich will das heilige Abendmahl darauff empfangen/ das ichs nicht gethan habe sit probanda? Esse improbandam me saniores Theologi informant.

7. Locatores Museorum sibi ipsis nonnunquam in propria causa jus dicere, bibliothecasque studiosorum pro levissimo debito velut harpyiæ invadere solent, unde an hi Libri pro mercede locationis ipsi tacite sint obligati, quaeritur? Negative concludentes: justiora arma induisse ostendere conabor.

8. Vexatissima est quaestio, an privilegia Authent. Habita. illis etiam competant studiosis, qui in patria studiis invigilant? Affirmantibus adstipulor.

9. An Doctores bullati eadem cum aliis qui in Academiis promoti dignitate polleant? Cum grano salis affirmantem sequor.

10. An principes seculares Ecclesiasticam habeant potestatem? Ardua sanè & magni momenti quaestio diu in Theologorum & Jurorum synedriis sequestrata, affirmantium autem aridet sententia.

11. Lepidè quaerunt Dd. An fratribus mendicantibus, Franciscanis scilicet usufructus constitui possit. Negantium opinio verior.

12. Libris omnibus legatis Jurisconsulto, an veniant solum libri legales, à nonnullis in dubium vocatur? Omnes venire statuo.

Gloria tibi Domine Jesu, qui es omnia, & super omnia
& præter omnia. Scalig. exer. 365. f. 2.

V I R O Clarissimo,

DN.

JOHANNI HENRICO SCHILLIO, J. U.

CANDIDATO, pro impetrandis, quos meruit, sum-
mis Doctoratus honoribus disputanti,

feliciter acclamo.

Non tua Romanos enses facundia, Tulli,
Sola artes docuit Pacis Musasque vereri:
Hic quoque, qua dubius Mars undique tela minatur,
Cedunt arma toga. Jurisprudencia victrix
Non contenta scholæ consultos sæpe dedisse
Artis inexhaustæ, mediis interrita turbis,
Instruit eximix rursum spectacula Pompæ,
Ducendumque tibi, SCHILLI Præclare, triumphum
SCHILLI, quem fortes operæ, pugnaque, laborque,
Quem fortuna Piis sudantem exercuit armis.
Quem nova iam virtus stimulat decreta trophæa
Tanquam decernenda tenace labore mereri.
Quem cathedra excelsæ fundentem dogmata mentis
Assueto expectat Plausu: quem scriptio docta
Laudandum cunctis sua per *Laudemia* monstrat.
Dilectum, SCHILLI, caput, & Peramabile sidus
Nostratis cæli, quam te lætusque lubensque
Exemplum facio votorum; cum reparandæ
Ruderibus Patriæ soleo nova fulcra precari!
Perficiat quod cepit opus, qui perficit unus
Omnia: nec sanctis sua numina subtrahit ausis.

Jo. Henricus Bœclerus,
Eloq. Prof. P.

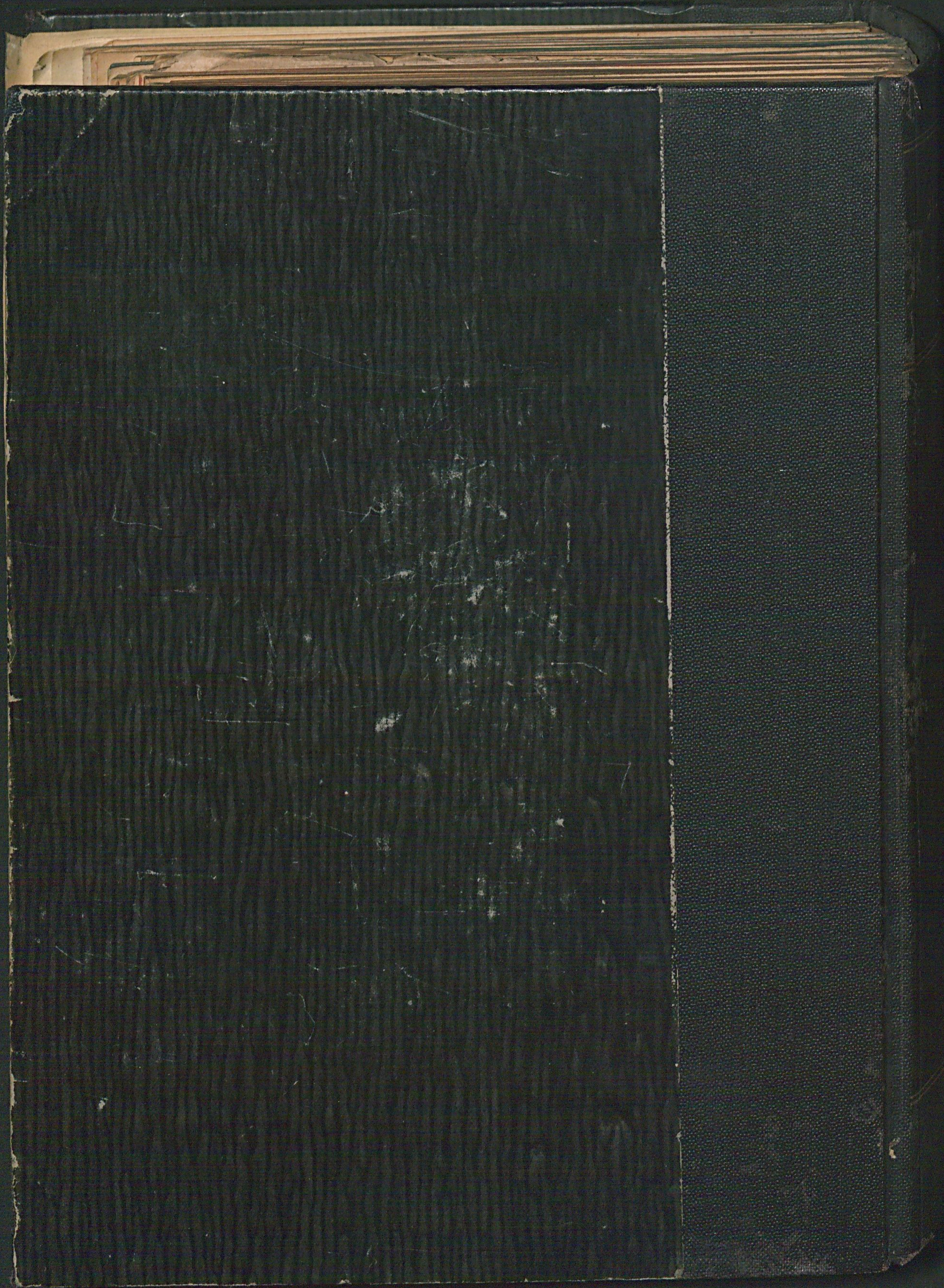
ULB Halle
005 714 745

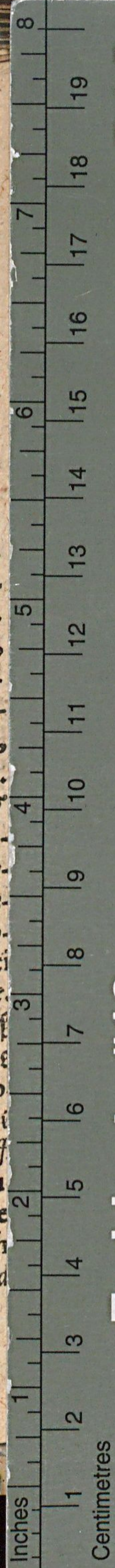
3

1017

B.I.G.

Farbkarte #13

...atis fatoris & datoris
...uxilio gratioso submissè
...tè invocato,

ZfB.

1638, 3.

& Amplissimi
SULTORUM
...rimâ Inclytæ Reipubl.
...sis Universitate

T AUTORITATE,
AUGURALES

DE
RIS
EMIALIS
RIPTIONE.

TATUM AC
I IN UTROQUE JURE
m obtinendorum

A V S A
nsura publica submittit,
pugnaturus est

HEINRICUS Schill/
o-Marchicus.

Mensisbris.
NTORATI
NNIS REPPIL

DC. XXXVIII.

